

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΧΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάνου:

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 12.)

Ἡ κατάπτωσις.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἱατρὸς ἐπισκέπτετο δύο ἀσθενεῖς.

Ἡ γραῖα μήτηρ τῆς Ἀνθῆς καταβληθεῖσα μάλλον ἐκ τῆς ἠθικῆς παθήσεώς της, διότι ὁ ἀνήσυχος σκόληξ τῆς συνειδήσεως τὴν ἤλεγ-
χεν ὡς παραίτιον τῆς παραφροσύνης τῆς θυγατρὸς της, κατέπεσεν ἀ-
λαλόφωνος, καὶ οἱ συγνοὶ στεναγμοὶ της, ἐκ βάθους καρδίας, κατ-
έβαινον τὸν πυρετὸν, ὅστις κατέτρωγε τὰ μαραμμένα σπλάγχνα της.

Ὁ ἱατρὸς ἅμα ἤγγισε τὸν σφιγμὸν της, καὶ ἐμέτρησε τοὺς ταχεῖς
καὶ φεύγοντας κτύπους του, ἔδηξε τὴν ἄκραν τοῦ μύστακός του, καὶ
ἐξαγαγὼν τοῦ κόλπου του τεμάχιον χάρτου, ἔγραψε λέξεις τινὰς καὶ
σημεῖα συμβολικά· καὶ

— Ἄφετε νὰ ἀναπαυθῇ, εἶπε πρὸς τοὺς ὑπηρέτας, καὶ ἀπὸ τὸ
ποτὸν τῆς συνταγῆς ταύτης δίδετε νὰ πίνῃ συχνά.

Ἐστράφη τότε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν Ἀνθὴν, καὶ τὴν εὔρε πυρέσσου-
σαν· ἀφοῦ ἀνεμέτρησεν ἐπὶ ὦραν, καὶ ἐξέτασε τὰς λεπτοτέρας συντα-
γὰς της, ἔκαμε νέαν φλεβοτομίαν.

Οἱ ἀσθενεῖς, εἶπε τότε, ἔχουσιν ἀνάγκην ἐπαγρυπνήσεως ἀδιαλείπτου
εἰς τὴν τακτικὴν δόσιν τῶν ἱατρικῶν, διότι

— Διότι, ἐπανέλαβον οἱ ὑπηρέται προσβλέψαντες ἀλλήλους, καὶ
κατόπιν τὸν ἱατρὸν, τὸ δὲ βλέμμα των ἐξέφραζεν, ὅτι ἡσθάνοντο τὸν
κίνδυνον.

Διότι, προσέθηκεν ὁ ἱατρὸς, ὅστις ἐνόησεν τὸ περίλυπον ἐκεῖνο βλέμ-
μα, μόνῃ ἢ καλῇ ἐπαγρύπνησις σώζει πολλάκις τοὺς ἀσθενεῖς.

— Ἀλλ' ἱατρὲ, εἴμεθα μόνοι, ὑπέλαβεν ὁ γέρον Ἰωάννης· ἀνάθεμα
τὸν ἐφρτεινὸν χειμῶνα, ὅστις μὲ εὔρε γέροντα καὶ δὲν δύναμαι νὰ
παλεύσω, ὁ ἄμοιρος! τοῦλάχιστον νὰ εἰδοποιήσω τὸν Κύριον Σκο-
λαύδην ἢ τὴν Κυρίαν . . . τὴν θεῖαν τῆς νέας κυρίας μας.

— Τί νὰ κάμωμεν, πῶς νὰ γίνωμεν ; ἐπανελάμβανεν ἡ Μαρία δακρύουσα, καὶ ὁ εὐαίσθητος ἱατρός, ρίψας ἐν βλέμμα κύκλω του, ἐπίστευσεν, ὅτι εὕρισκετο εἰς τοῦ θανάτου τὰς θύρας, ἐκεῖ ὅπου παγώνει τὸ αἷμα τῆς νεότητος καὶ συνθλῶνται αἱ ἐλπίδες τῶν θνητῶν.

Τίποτε ἢ ψυχὰς ἀγωνισσας ἔβλεπε μόνον, καὶ ὁ γογγυτὸς αὐτῶν ἐνούμενος μὲ τοὺς γοεροὺς κλαυθμοὺς τοῦ συρίζοντος βορῶ, διέχυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ μέλαν καὶ βαρὺ ἐκεῖνο πέπλον τῆς θλίψεως, μὲ τὸν ἐπιθανάτιον πάγον του.

— Διατὶ νὰ ᾄμαι ἱατρός ! ἐμυρμύρισε καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐκείθεν, ὅθεν ὁ σμῆτάφου ἀνῆρχετο, καὶ τὸ βλέμμα του συνῆντα νεκροῦς. Ἡ καρδία του συνεθλίβει, διότι οὐδεμίαν ἡδύνατο νὰ προσφέρει βοήθειαν, ἐνῶ ἔβλεπε καὶ κατενόει τὴν πρόοδον τοῦ θανάτου. Ὑπὸ τὴν ιδεάν ταύτην, ἔλαβε καὶ πάλιν ἀπελπιστικῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἀνθῆς καὶ ἡ ψυχὴ του ἤρχισε νὰ παλαίη πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὸ δρέπανον ἦτον ἡδὴ ὑψωμένον, καὶ εἰς ἐν τοῦ κτύπημα, δύο ἔμμελλε νὰ ἀνοιχθῶσι τάφοι, καὶ μία θλιβερὰ τοῦ νεκροσημάντρου φωνή, ἥθελεν ἀναγγεῖλαι δύο θλίψεις.

Ὡ ! ἐγὼ, ἐγὼ ! μόνος θέλω ἀγρυπνήσει. Θεέ μοι, βοήθησέ με νὰ σωθῇ τοῦλάχιστον ὁ εἰς.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα ὁ ἱατρός, ἐπικαλεῖται τὰ θεῖα εἰς βοήθειάν του, σημεῖον, ὅτι εὕρισκεται εἰς τὴν μεγίστην ἀπελπισίαν.

Ὁ ἱατρός ἔγραψε διαφόρους συνταγὰς, καὶ ἐξαπέστειλε τὸν ὑπηρέτην του, ὅστις ἦτον ἐκ τῶν ὀρεσιτρόφων ἐκείνων ἑλληνοπαίδων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐμποδίζουν αἱ χιόνας τῶν πόλεων· τῷ ἔδωκε δὲ καὶ ῥητὴν διαταγὴν, νὰ εἰδοποιήσῃ ἐν τῇ διαβάσει του, τὸν κύριον Σκολούδην καὶ ἐκεῖνος τὴν Κυρίαν θεῖαν τῆς Ἀνθῆς, περὶ τῆς σοβαρᾶς ἀσθενείας τῆς ὁποίας τὴν κρίσιν ἀνέμενε κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ ἱατρός, καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ παρευρεθῶσιν ἐκεῖ.

Ψυχὴ ζῶσα δὲν ἐφαίνετο εἰς τὰς ὁδοὺς, μολονότι ὁ χειμὼν ἦτον ἤδη εἰς ὕψειν, διότι ὁ βορρᾶς εἰσέγησε καὶ ἡ χιών δὲν ἔπιπτε πλέον εἰς νηφετούς.

Τρεῖς ὥραι παρήλθον, καὶ βαρὺς καὶ ὑπόκωφος κρότος ἀνῆγγειλε τὴν ἀφίξιν ἀμάξης ἐνώπιον τῆς οἰκίας, ἐνθα μετέφερε τὴν θεῖαν τῆς Ἀνθῆς, τὸν Κύριον Σκολούδην καὶ τὸν Κώσταν μεθ' ὅλης τῆς προμηθείας τῶν φαρμάκων.

Περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὰς ἐπιφωνήσεις τῆς μὲν καὶ τὰς ἀπελπιστικὰς συγκινήσεις της, ἢ τὰς ἐμπιστευτικὰς ἐπερωτήσεις, τὰς ὁποίας ἀπηύθυνεν ὁ Σκολούδης πρὸς τὸν ἱατρὸν περὶ τοῦ κινδύνου τῶν ἀσθενῶν, τῶν ὁποίων βεβαίως δὲν ἦτον εὐάρεστος ἡ ἀπάντησις, διότι κατεβλήθη ἀμέσως καὶ ἀποσυρθεῖς εἰς τινὰ γωνίαν, ἔρριψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ὁ ἱατρός ἐξέτασε τὰ φάρμακα, ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς Ἀνθῆς, ἀφου διέταξε τὰ τῆς μητρὸς, καὶ δὲν ἠγέρθη, παρ' ὅταν περὶ τὸ

κεπονύκτιον εἰς ἓνα στεναγμὸν τῆς Ἀνθῆς ἐνόησεν, ὅτι ἡ στιγμή τῆς κρίσεως ὑπέστη, καθόσον κήμηνος πυρστού τότε καὶ ἀγωνία ψυχορραγούντος ἐμαρτύρουν αὐτήν.

Τοῦ ἱατροῦ ἡ ψυχὴ ἠγωνία ἐπίσης καὶ συνεπάθαιεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς, τοῦ δὲ Γαβριὴλ ὁ νοῦς ἐπέτα περὶ τὴν κλίνην αὐτῆς, καὶ ἡ ἀνυσυχία του ἦτο ὡς τοῦ καταδίκου τὰς ἀγωνίας τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς κεφαλικῆς του ποινῆς· διότι τότε ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, διέρχονται ἐνώπιόν του τὰ πολύμορφα τῆς φαντασίας πλάσματα, ὥσει πραγματικά.

Εἶναι ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τοῦ κατασιγάζοντος χειμῶνος, καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων εἰς γαλανὸν οὐρανὸν, διέλαμπεν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἥτις αἰσθανομένη τὴν θερμὴν ἐπαφὴν του ἀναλύει καὶ χάνεται, καὶ οἱ παράμορφοι ὄγγοι αὐτῆς ἀλλοιοῦνται εἰς διαυγῆ ρυάκια, εἰς τῶν ἰσπίων τὸν θορυβώδη μυρμυρισμὸν ὑπερέχει ἡ βραδεία καὶ πένθιμος ραυὴ τοῦ νεκροκώδωνος τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

Ὁ Γαβριὴλ ἠκραόσθη, καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

— Ἡ Ἀνθῆ ἐσώθη, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπέθανεν! ἔλεγε τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἱατρὸς πρὸς τὸν μαρνανθέντα Γαβριὴλ, ὅς τις κατηφὴς τὴν ὄψιν, καὶ παρημελημένος τὸ σῶμα, περιεπάτει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἀκρὰν τοῦ θαλάμου του, μὲ χεῖρας ἐσφατωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους. Οὐδὲν ἀπερίθῃ ἀλλ' ἀναβλέψας τὸν ἱατρὸν, ἐμειδίασε πικρὰ, ὡς ἂν ἔλεγε— Μὴ μοῦ κρύπτῃς τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι προετοιμασμένος διὰ πᾶν ἄκουσμα.

— Σοὶ δοκίζομαι Γαβριὴλ, ὅτι ζῇ, ὑπέλαβεν ὁ ἱατρὸς, μαντεύσας τὴν ἰδέαν ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ ἥθους του.

— Τὸ εἰζύρω, ἀπεκρίθη ὁ Γαβριὴλ, μὲ τὸ εἶπες ἀπὸ χθὲς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου...

Πλὴν ἀπὸ τῆς χθὲς ἐτάφη καὶ δι' ἐμὲ ἡ Ἀνθῆ· ἡ δὲ μοῖρα τοῦ πατρός μου ἐπέγραψε δυστυχία!

— Δυστυχία! ὅταν ᾔναι τις βέβαιος, ὅτι ἀνταγαπᾶται;

— Χειρότερον τότε, ἀπελπισία! ἀφοῦ τὸ ἀντικείμενον τῆς πλάνης του, τῶν ἐλπίδων του τὸ σημεῖον καὶ τοῦ μέλλοντος ὁ σκοπὸς, σθένει εἰς μίαν τελευταίαν θέλησιν πατρὸς ἀποθνήσκοντος, ἥτις εἶναι ἱερὰ, εἶναι ἀμετάτρεπτος, ὡς τελευταία θέλησις. . . .

Ὁ ἱατρὸς ἐσιώπα, ἀναμένων πλατυτέραν ἐξήγησιν· ἀλλ' ὁ Γαβριὴλ, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς ἀνέτρεξε τὸν ὀλιγοχρόνιον πραγματικὸν βίον του, καὶ εἶδεν, ὅτι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτὸς ὁ γέλως ἔχει δάκρυα, ἐστὲν ἄνθρωπος ἐκ βαθέων καὶ ἀναβλέψας μελαγχολικὰ τὸν ἱατρὸν, εἶπεν·

Αἱ ἱατρὲ μου, ὡς τὰς συνταραχὰς τοῦ οὐρανοῦ ὑπάρχουν καὶ τοῦ γῆου ἀνεμοζάλοι, αἵτινες εἶναι αἱ πλᾶναι αὐτοῦ, καὶ αἵτινες ἀπεδείχθη, εἶναι σπάνιον νὰ διέλθωσι μόναι, ἀλλ' ἡ μία θύελλα σύρει τὴν ἄλλην, καθὼς ὁ κεραυνὸς προκαλεῖ τὸν κεραυνόν· καὶ δὲν εἶναι δεισιδαί-

μων ὁ ἄνθρωπος, ὅταν λέγῃ, ὅτι προαισθάνεται μίαν δυστυχίαν του, καὶ μάλιστα ὁ δυστυχὴς ἐραστής.

— Τί αἰνίγματα, λέγεις Γαβριήλ ; δὲν ἐννοῶ πόθεν αἱ σκέψεις σου αὐται αἱ νέαι, τί μὲ ὑπεσχέθης τὴν παρελθοῦσαν ;

— Διότι ἡγνόουν, καθὼς καὶ σὺ τὴν στιγμὴν ταύτην, τὴ συνδέβαινε

Μάθε λοιπὸν καὶ σὺ, ὅτι χθὲς μίαν στιγμὴν, ἐνῶ πλανηθεὶς ἐκ τῆς σιγῆς τοῦ κακοῦ καιροῦ, ἐξῆλθον ἀσκόπως μεταξὺ χιόνος καὶ πάγου, ὅπισθέν μου ἤκουσα βαρὺν κρότον ἀμάξης, ἐστράφην καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἀνεγνώρισα τὸν φίλον μας δικηγόρον Κύριον . . . κρᾶζοντά με ἐξ ὀνόματος ὁ ἀμαξηλάτης ἔστησε τὴν ἄμαξαν καὶ μοὶ ἐγένετο πρότασις νὰ εἰσέλθω· εἰσῆλθα, μὰ τὴν ἀλήθειαν μηχανικῶς, καὶ καταβεβλημμένος, ὥς ἤμην. Τὸν ἠρώτησα ποῦ ἦτο καὶ ἐπιστρέφει τοσοῦτον εὐθυμος; διότι τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε τὴν εὐχαρίστησιν, καὶ τὸ βλέμμα του ἦτο ὅλως ζώῃ.

Μὴν ἐρωτᾷς, ἀποκρίνεται, βλέπεις αὐτὰ τὰ ἔγγραφα; εἶναι ὑπόθεσις ἐκ τῆς ὁποίας τοῦλάχιστον δύο χιλιάδας ταλλήρων θὰ κερδίσω, ἂν τὴν κερδίσω· καὶ ἤρχισε νὰ μοῦ διηγῆται, ὅτι Κύριός τις Ἀστέρης καλούμενος, ἔμπορος ἐν Λονδίῳ, ἀναχωρῶν ἐσπευσμένως διὰ Βλαχίαν, τὸν ἀφῆκε πληρεξούσιον ἐπίτροπόν του κατὰ τοῦ Κυρ. Σκολούδη, ὅστις κηδεμονεύων τὴν μνηστήν του μονογενῆ θυγατέρα τῆς Κυρίας ἐδυστρόπει νὰ παραδώσῃ τὴν ἐν συμβολαίῳ ὁμολογημένην προίκα, κατὰ τινὰ διαθήκην τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῆς κόρης, ἥτις μάλιστα κινδυνεύει ἀπὸ δξείαν ἀσθένειαν· θὰ γνωρίζῃς ἔσως τὴν θυγατέρα τῆς Κυρ. ἥτις ἐπίσης κινδυνεύει.

Ἐννοεῖς ἤδη, ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν ἤκουσα τὴν διήγησιν, ἀλλ' ὅταν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας . . . Ὡς τότε δὲν ἤμην πλέον εἰς ἑμαυτὸν, ἡ κεφαλὴ μου ἐζήτηε νὰ φύγῃ τῶν ὤμων μου, ὁ κόσμος ὅλος μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἔστρεφε καὶ ἡ συγκίνησίς μου ἐγένετο καταφανής· ἡ δὲ περιέργεια τοῦ φίλου μὲ συνετάραξε πλεῖστον καὶ δὲν εἴξευρα τί ν' ἀποκριθῶ, ὅταν μὲ ἠρώτα, ἂν γνωρίζω τὴν οἰκογένειαν αὐτήν.

— Ναί, ὅχι τόσο, ἀπεκρίθην τεθορυβημένος.

— Τὴν λέγουν ωραίαν τὴν κόρην, εἶναι ἀληθές; σὺ ὅστις εἶσαι καλὸςπραγματογνώμων!

— Δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἀποκριθῶ, καὶ ἀπορῶ μάλιστα, πῶς ἤθελα ὑπεκφύγει τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν, ἂν κτ' εὐτυχίαν ἢ ἄμαξαν δὲν ἔστεκεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του, ὅπου μὲ προσεκάλεσε νὰ καταβῶ· ἠρνήθην καὶ προσπαθῶν νὰ δώσω διάφορον στροφὴν πρὸς τὴν γενομένην συνδιάλεξιν.

— Αἶ! τὸν λέγω φίλε, ὅστις τώρα θὰ πλουτίσῃς ἀπὸ μίαν δίκην θὰ διατάξῃς τὸν ἀμαξηλάτην σου νὰ μὲ μεταφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου; ἀλλὰ τόσο ἀτυχὰ καὶ μεμψίμοιρα ἐξεφράσθην, ὥστε μὲ ἐθεώρησε μετ' ἀπορίας Χαῖρε, Χαῖρε! τὸν λέγω καὶ πρὸς τὸν ἀμαξᾶ, τράβα.

Καὶ ἰδοὺ, καλέ μου Ἰατρὲ, ὕστερον ἀπὸ τοσούτων ἡμερῶν ἀγωνίαν καὶ πάθη, ἐνῷ ἀνέμενον νὰ ἴδω τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα παρήγορον, αἴφνης μανθάνω ἀπελπιστικῶς, ὅτι ἐπίκειται αἰωνία δι' ἐμὲ ἐκλειψις . . ὦ! τὸν θάνατον! τὸν θάνατον! Ἰατρέ, δέχομαι προθυμότερον, διότι ποῖα καρδιά ἀντέχει εἰς τόσας παθήσεις;

Καὶ νομίζεις, ὅτι ὁ θάνατος ἀποδιώκει τὰ παθήματα, εἶπεν ὁ Ἰατρὴς; τὸ νὰ ἐξέλθῃ τις τοῦ κόσμου τούτου δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ πέσῃ εἰς τοῦ ἄδου τὴν ἄβυσσον, καὶ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῇ, διότι πῖπτον ὑποφέρει εἰσέτι· καὶ ὑποφέρων θανατωμένος οὐδεμίαν πλέον ἔχει ἐλπίδα, ἐνῷ ἐν τῇ ζωῇ τόσαι ὑπάρχουσιν ἐλπίδες, αἵτινες γλυκὰ μᾶς πλανῶσι· τίς οἶδε λοιπὸν, τί τέσσεται ἡ ἐπιούσα. Ἀλλ' αὐτὸ πάντοτε ὑπῆρξε τὸ ἐλάττωμα τῆς νεότητος, ὁ ζωηρὸς διοργανισμὸς, ὅστις ἀνορθοῦται εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν, ὡς ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος ἵππος, ὅστις δὲν ἐδέχθη εἰσέτι ἀναβάτην, καὶ εἰς μόνην τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρὸς ἀφηνιᾷ.

— Ἀναγνωρίζω τὴν ὁρμότητα τῶν ἐπιχειρημάτων σου, Ἰατρέ, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μὲ πείσῃ νὰ σκέπτομαι, ὅπως καὶ σύ;

— Ὁ καιρὸς, ἡ ὑπομονή.

— Πλὴν καὶ ταῦτα παρὰ τίνος ἐξήρτηνται.

— Ἐκ τῆς θελήσεως, ὁ ἔχων θέλησιν δύναται νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάθη του, καὶ κανονίσῃ, σχετικῶς πάντοτε πρὸς ἓνα τύπον, τὴν πορείαν του.

— Συνήθεις φράσεις· ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν, μοὶ φαίνεται, δὲν εἶναι ἐντελὲς ἐκ τῶν ἐφ' ἡμῖν, διότι ἡ θέλησις ἀναφάνεται πάντοτε μετὰ τῶν παθῶν καὶ τότε νικᾷ τὸ ἰσχυρότερον. Θέλω αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ μὴ αἰσθάνωμαι τόσα, νὰ μὴ παθαίνω, νὰ μὴ ἀγαπῶ τὴν Ἀνθῆν, ναί! νὰ μὴ τὴν ἀγαπῶ!

— Διατήρησον λοιπὸν τὴν ιδέαν αὐτὴν, ἐνίσχυσέ την.

— Ἀδύνατον! ἀδύνατον! ἔκραζεν ὁ Γαβριήλ, ἀλλοίμονον! θὰ τὴν ἀγαπῶ, θὰ τὴν ἀγαπῶ! ἐνετυπώθη πλέον εἰς ὅλας μου τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὅθεν ἂν στραφῶ, ἡ λέξις αὕτη, ὥσει φάσμα μὲ καταδιώκει, καὶ ὅσω τὸ φεύγω κατὰ τοσοῦτον παραφρονῶ. . .

Καὶ ὁ Γαβριήλ κατέπεσε, συσπῶν τὰς ὄφρεις καὶ τοὺς γρόνθους, προσπαθῶν οὕτω νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν δριμὺν τῆς καρδίας του πόνον.

Ὁ Ἰατρὸς ἔδραμεν εἰς βοήθειάν του.

— ὦ! ἐστέναξε μετὰ πολὺ ἰδοὺ τί παθαίνει ὁ θέλων νὰ παλαίσῃ πρὸς ἀνωτέραν δύναμιν.

— Τί αἰσθάνεσαι Γαβριήλ;

— Αἰσθάνομαι, ὅτι χεῖρ πεπυρακτωμένη ἀνιχνεύουσα βαρέως τὸ γῆθος μου, ἔρχεται μεθ' ὁρμῆς καὶ ζητεῖ νὰ συντρίψῃ τὴν καρδίαν μου, συνθλίβουσιν αὐτὴν μετὰ τῶν χαλυβδίνων δεσμῶν τῆς, καὶ τότε . . ὦ τότε, ἐν μόνον βλέμμα, ἐν μειδιάματι εἶναι βάλαμον καταπραῦνον τὸν πόνον, παριστάνον ἄγγελον τὸν ἔρωτα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὰ κτυπήματα ἀποθνήσκουσιν μειδιῶν· εἰδεμὴ ἀποτρόπαιον φάσμα ὁ ἔρως· εἶναι θηρίον τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα κεραυνὸς, καταστρέφων τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς.

Ὁ ἰατρὸς συνεκινήθη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐβλέπων νὰ μαραίνεσθαι καὶ θλίβεσθαι ἡ ἡλικία ἐκείνη, ἥτις ἔπρεπε νὰ θάλῃ καὶ χαίρεται.

— Ταλαίπωρε! νέε, εἶπε, πάσχεις· πλὴν ἰδοὺ καὶ ἄλλο εἶδος ἀσθενείας παθητικῆς, ἀπροσῆτου εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὑπομονή! χάριν σοῦ, χάριν τῶν ἀναξιοπαθούντων γονέων σου, οἵτινες σὲ βλέπουν καὶ θλίσκονται εἰς τοιαύτην ἡλικίαν. — Τί ἔχει, μὲ ἠρώτουν πρὸ ὀλίγου, ὁ Γαβριήλ μας, ἱατρέ; μὴτε τρώγει, οὔτε κοιμᾶται, ἀλλὰ μαραίνεται καὶ ὅλως σύννου καὶ κατηφῆς, οὔτε παίζει, οὔτε γελᾷ πλέον πρὸ τινων ἡμερῶν.

— Ἐχουν δίκαιον, πόσον ἀγνώμων φαίνομαι εἰς τὰς περιποιήσεις των.

— Λοιπὸν ὑπομονὴν ἔχε, ἡ ὑπομονὴ καὶ ὁ χρόνος φθάνει τὸν σκοπόν. — Ἐπειτα ἀνταγαπάσαι Γαβριήλ!

— ὦ! ναι, τοῦτο ἂν ᾔηναι ἀληθές, ἂν ᾔηναι ἀληθές, ἱατρέ μου! καὶ περιπτυσσάμενος αὐτὸν, τὸν ἡσπάζετο. — εἰπέ με, εἰπέ με, ἔλεγε, τὴν ἐντελὴ ἀνάρρωσίν της, θὰ τὴν ἰδῶ; ὦ! πόσον ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ.

— Μὴ σπεύδης, διότι ἡ ἄκαιρος ἢ ἡ αἰφνίδιος παρουσία σου εἶναι θάνατος διὰ τὸ εὐαίσθητον αὐτὸ ἄνθος. Ἐγὼ μάλιστα ἤθελα σὲ συμβουλευέσαι ἐν μικρὸν ταξείδιον.

— Ταξείδιον! εἶπεν ὁ Γαβριήλ . . . καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ.

— Ταξείδιον, ταξείδιον, ὑπέλαβεν οὗτος μετ' ἀδιαφορίας, τὸ βλέπω ἀναγκαιότατον, καὶ δι' ἐσὲ καὶ δι' ἐκεῖνην.

Ὁ Γαβριήλ ἐμειδίασεν, ἀφοῦ παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὸν ἱατρὸν, ὅστις τὸν εἶπε·

— Τί σκέπτεσαι, πρέπει νὰ τὸ ἀποφασίσῃς.

— Σχεδὸν τὸ ἀπεφάσισα.

— Ἀλήθεια;

— Λόγον τιμῆς, ὅτι πρὶν μὲ κάμετε τὴν παρατήρησιν, ἡ ἰδέα μου ἦτον αὐτὴ, ἥδη τὴν ἐνισχύσατε.

— Ὁ ἱατρὸς ρίψας βλέμμα πολὺπειρον ἐπὶ τὸν Γαβριήλ ἡσπάσατο αὐτὸν καὶ ἀπῆλθεν ὑπὸ μυρίων αἰσθημάτων πολεμούμενος.

— ἱατρέ μου, ἀναμένω· ἐξέφραξε τὸ τελευταῖον βλέμμα τοῦ Γαβριήλ· ἀναμένω νὰ μάθω τὴν ἀνάρρωσίν της.

— Ἐσο ἡσυχος ἀνταπεκρίνετο τὸ τοῦ ἱατροῦ.

.
.
.

Τεσσαράκοντα παρῆλθον ἡμέραι, καὶ τὴν τεσσαρακοστὴν πρώτῃν ἡ Ἀνθῆ, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς θείας της ἐξ ἑνὸς, καὶ τῆς Μαρίας ἐξ ἄλλου, ἦλθε καὶ ἐκάθησε πρὸς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο, ὅπου κατὰ πρῶ-

τὸν ἡσθάνθη τὴν στάσιν τῆς καρδίας της, ἐκεῖ ὅπου ἔμενεν αἰώνια ἐντετυπωμένη ἡ μορφή τοῦ Γαβριήλ. Μικρὸν ἐρύθημα διήλθε τότε τὰς ὠχρὰς παρειάς της, καὶ τὸ χαῦνον ἐκ τῆς ἀδυναμίας βλέμμα της ἐσκιάζετο ὑπὸ τὰς μακρὰς καὶ μελανὰς βλεφαρίδας της· δύο δὲ ὄφρεις, δύο ἐν μικρογραφίᾳ ὀλόμαυρα τόξα, καθωράζον τὸ μόλις ἀναπνέον ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ καθίστων αὐτὸ περιπαθέστερον, ἢ δὲ παχυπλόκαμος κόμη της, ἀτιμελῶς περιστέφουσα τὴν κεφαλὴν, τῇ ἔδιδον τὸν τύπον ἀρχαίας μυθολογουμένης νύμφης. ἤτις ἐθλίβετο εἰς τὴν ἐνθύμησιν ἐνὸς θνητοῦ, καθημένη σιωπηλῶς εἰς τὸ σκιῶδες βάθος ἐνὸς δάσους, τοῦ ὁποίου αἱ μυστηριώδεις φωναὶ παρῶδουν τῆς καρδίας της τοὺς πόθους, ἢ παρὰ τὸ χεῖλος λίμνης, ἐπὶ τῶν ὠχρῶν τῆς ὁποίας ὑδάτων, ἐγκατωπτρίζετο τὴν μελαγχολίαν της.

— Ἄ ! ἀνέπνευσε· σήμερον, εἶπεν, εἶναι μία τῶν ὠραιωτέρων ἡμερῶν τοῦ Μαρτίου, τί γαλήνιος οὐρανὸς, ὅποιος ὀρίζων, καὶ ἔρριψε διὰ τῶν ὑέλων τὸ μακρὸν βλέμμα τη· διὰ νὰ μετρήσῃ, ὥς εἰπεῖν, δι' αὐτοῦ τὴν διάστασίν του.

Πᾶ ! ἐπεφώνησε, κῆπος ἀπέναντί μας καὶ εἰς οἰκίσκος, τί κομψός! καὶ τοιαύτη καλλιέργεια ἐν καιρῷ χειμῶνος ; τίνοσ εἶναι, Μαρία, ὅλα αὐτά ;

— Δεν εἰξεύρω, κυρία· ἓνα γέροντα, βλέπω μόνον, ὅστις ποτὲ δὲν ἀνοίγει τὴν θύρα του εἰς κἀνένα, παρὰ μόνον ἀφοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος, καὶ τὸ μικρὸ του παράθυρο, τὴν νύκτα ποτὲ δὲν ἔχει φῶς.

— Καὶ τότε ἔγιναν ὅλα αὐτά ;

— Δὲν εἶναι μῆνας, ὅταν ἓνα πρωτὶ εἶδαμεν πολλοὺς ἐργατας, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν καὶ εἰς μίαν ἐβδομάδα ἐκτίσαν, ἐφύτευσαν ὅλα αὐτά· ἔπειτα πλέον μόνος ὁ γέρος ὅπου σᾶς εἶπα φαίνεται· ἀλλὰ πρέπει νὰ ᾔῃαι πολὺ ἀγαθὸς, διότι σχεδὸν κᾄθε βραδὺ περιμένει νὰ ἰδῇ τὸν ἰδικόν μας τὸν Ἰωάννην· διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, τί κάμνει ἡ Κυρία σας, εἶναι καλὰ ;— Τόσφ πλέον, ὅπου ὁ Ἰωάννης ἅμα τὸν ἰδῇ, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, τοῦ λέγει— εἶναι πολὺ καλὰ.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανέλαβε καὶ ἡ Ἄνθῃ κινήσασα τὴν κεφαλὴν. . . .

— Ἀλλὰ τὸ νοστιμότερον Κυρία, εἶναι. . . .

— Ἐλα, Μαρία, σιώπα· μὴ μᾶς ζαλίζῃς μὲ ταις πολυλογίαις σου.

— Ἄφες θεῖα, δὲν πειράζει· ἐξακολούθη, εἶπεν ἡ Ἄνθῃ πρὸς τὴν Μαρία, ἃς ἀκούσωμεν τὸ νοστιμότερον.

— Ἡ Μαρία ἔρριψε βλέμμα ἡμίδακρυ ἐπὶ τῆς θείας, καὶ κατέπειν ἓνα λιγμὸν ἀπαρατήρητον.

— Τὸ νοστιμότερον, κυρία, εἶναι ὅπου κάθε πρωτὶ δίδει ὁ γέρος αὐτὸς εἰς τὸν Ἰωάννην, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα λουλούδια, (καὶ ἔδειξεν μίαν ἐκεῖ θεμένην ἐκλεκτὴν ἀνθοδέσμην) καὶ λέγει· αὐτὰ εἶναι διὰ τὴν ὠραίαν Κυρίαν σας.

— Ὁ καυμένος ! τὸν εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἄνθῃ εὐγνωμονοῦσα,

καὶ διατί δὲν μὲ τὸ εἶπες; διατί δὲν μὲ τὰ ἔδειξες; δόσε μὲ τα γρήγορα.

Ἡ Μαρία ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην καὶ τὴν προσέφερεν, ἡ δὲ Ἀνθὴ λαβοῦσα αὐτήν, τὴν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου πλησίον τῆς καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μεθυστικῶς ἐπ' αὐτῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἡ Μαρία ῥίψασα ἐν βλέμμα πρὸς τὸν κῆπον, εἶδεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τὸν γέροντα κηπουρὸν, ὅστις μὲ χειρὰς μόλις κρατούσας τὴν δίκελλάν του, ἠτένιζε πρὸς τὸ παράθυρον ὅπου ἐφάνη ἡ ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν ὡς ἡ μήτηρ τὸ τέκνον τῆς, καθόσον μάλιστα ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μεγάλη.

— Νὰ, ἰδοῦ, εἶπεν ἡ Μαρία, αὐτὸς εἶναι, ἰδέ τον, κυρία, τί ὠραῖον ἀνάστημα δι' ἓνα γέροντα. . . πῶς βλέπει! νομίζεις, ὅτι ἄφησε τὸ δικέλλι του διὰ νὰ θαυμάσῃ κατ'.

Ἡ Ἀνθὴ ἀνέκυψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐφάνη ἐπὶ τῆς δέλου ἡ ἀγγελικὴ μορφή της· μόλις τὴν εἶδεν ὁ γέρων κηπουρὸς καὶ πάραυτα ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐντελῶς ἡ δίκελλα, ἔσυρε τὸ κάλυμμά του καὶ ἔκυψε μέχρως ἐδάφους τὴν κατὰλευκον κεφαλὴν του.

Ἡ Ἀνθὴ ἐνόησασα, ὅτι πρὸς αὐτὴν ἀπευθύνετο ὁ προσκυνισμὸς, ἐκίνησέ τὴν ἀσθενῆ ἀλλ' ὠραίαν εἰσέτι χεῖρα τῆς, εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως, καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς καθέδρας, διότι ἡ καρδιά της ἐσκίρτισε συμπαθῶς εἰς τὴν θέαν ἐκείνου τοῦ γέροντος· καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ ἄλλως τὴν συμπαθείαν τῆς αὐτὴν, διανοήθη, ὅτι ἔσως, διότι κατὰ τι τῇ ἀνεμίμνισκε τὸν πρὸ πολλοῦ τεθνεῶτα πατέρα τῆς· καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην ἐδάκρυσε.

— Θεῖα, εἶπε τότε, στραφεῖσα πρὸς τὴν παρακathημένην, πόσας ἡμέρας ἔχομεν νὰ λάβωμεν ἐπιστολὴν τῆς Μητρός μου;

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα κόρη μου.

— Καὶ πότε ἔρχεται;

— Ἰσως. . . ἴσως τὴν ἐρχομένην.

— ὦ! ποτὲ δὲν θὰ τῆς τὸ συγχωρήσω· νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ φύγῃ εἰς τοιαύτην ἀσθενῆ κατάστασιν; . . . καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Μὴ παραπονεῖσαι, Ἀνθὴ μου, ἡ ταλχίπωρος καρδιά της ἐθλίβετο, ὅταν σὲ ἄφινε, διότι ἡ τελευταία της παραγγελία ἦτο—τὴν Ἀνθὴ μου, τὴν Ἀνθὴ μου προσέχετε! » . . ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ ἄλλως.

Ἄκρα σιωπὴ διεδέχθη τότε τὴν μικρὰν ταύτην ἐξηγήσιν, καὶ ἡ Μαρία προφασίζομένη σπουδὴν, ἔδραμεν ἔξω νὰ χύσῃ δύο δάκρυα εἰς τὴν μνήμην τῆς γράας κυρίας τῆς.

Οὕτω διῆλθον δέκα ἐπὶ πλέον ἡμέραι, καὶ ὁ πατὴρ εὗρισκεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ βελτίωσιν εἰς τὴν ὑγίαν τῆς Ἀνθῆς, οἱ δὲ φόβοι τοὺς ὁποίους εἶχε συλλάβει κατ' ἀρχάς, ἤρχισαν νὰ μὴδενίζωνται. Ἡ Ἀνθὴ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐντὸς τῆς οἰκίας μόνη, ν' ἀπασχολεῖται ἀν καὶ

ἡ μόνη της ἀπασχόλησις, ὁ μόνος της λογισμὸς ἦτον ὁ Γαβριήλ, περὶ τοῦ ὁποίου τῇ ἐδόθη δι' ἀγνώστου μέσου νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δι' αὐτὴν, ἡσθάνετο, ἀλλ' ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς μικρὰν περιήγησιν. Ἐλυπήθη, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λύπη ἀπὸ τινος ἦτον ἡ χαρά της ὑπέμεινεν, εἰς τὰς παθήσεις της καὶ ἔφθινεν ὡσημέραι.

Τῆς Μητρός της ἡ στέρησις τὴν ἔθλιβεν ἐπίσης καὶ ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ καὶ νὰ ὑποπτύητε· ἐξέταζε τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς εἰς δύο ἐπιστολάς τὰς ὁποίας τῇ ἐνεχείρησαν, καὶ τῇ ἐφάνη, ὅτι δὲν ἦτον ὁ τῆς μητρός της· ἔκτοτε παρειμόνευε, διὰ τῆς φωνῆς διὰ τῶν βλεμμάτων· ἠκροᾶτο, ἐξέταζε τὰ πάντα, καὶ ἐπερώτα τοὺς ὑπηρετάς, ἐκ τῆς συγχίσεως τῶν ὁποίων ἐπνύξανον αἱ ὑποψαίαι της. Ἡμέραν τινα, ἐνῶ διέβαινε τὸν διάδρομον, τῇ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς μητρός της, ἐπλησίασε τότε ἀκροποδῆτι πρὸς τὴν θύραν ἐνὸς δωματίου, ἦτο τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς.

— Ἐγὼ λυποῦμαι τὸ καυμένο τ' ὄρφανὸν, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης πρὸς τὴν Μαρίαν, λυποῦμαι, διότι εἶναι τόσῳ αἰσθαντικὸ καὶ πῶς θὰ ἀκούσῃ, ποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ εἰπῇ μία ἡμέρα— Ἀνθῆ, ἀπέθανεν ἡ μητέρα σου . . Τοῦτο ἤρκει διὰ τὴν εὐαίσθητον Ἀνθῆν, τῆς ὁποίας ἡ καρδία ἀπὸ τινος κατέστη μία πληγὴ, ἐφ' ἧς καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐπαφὴ ἐπροξένει πόνον.

— Ἄ ! τί ἀκούω, εἶπε, καὶ ἔσυρε φωνὴν· κλονισθεῖσα δὲ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀκούσματος, ἔπεσεν ἐπὶ μιᾷς καθέδρας. Τὰ μεγάλα ὅμως ἀκούσματα καὶ τὰ αἰφνίδια, καταπλήττουσι τὰς αἰσθήσεις, καὶ τὰς ναρκώνουσιν εἰς πρώτην προσβολὴν μὴ δυνάμενα ἐν τῷ μέγῳ αὐτῶν νὰ ἐσχωρήσωσιν εἰς τὰς λεπτοφυεῖς τῆς εὐαίσθησιός ἡμῶν ἵνας καὶ ἐπιφέρωσι τὸ κατὰ βαθμὸν κινδυνῶδες ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα.

Καὶ ἡ Ἀνθῆ κατέπεσεν, ὡς εἴπωμεν, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς προσβολῆς, ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ἔμενεν εἰσέτι ἀμφίβολος, ὡς ἐν ὄνειρον εἰς τὸν μόλις ἐξεγερόμενον. Εἰς τὴν φωνὴν εἶχε τρέξει ἡ Μαρία, ὁ Ἰωάννης, ἡ θεία, τὴν ὁποίαν ἅμα εἶδεν, ἠγέρθη, καὶ ἔπεσε εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Ἄ ! θεία μου, καλὴ μου θεία.— Τὴν μητέρα μου, ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ μου ; καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῆς τὸ μαγικόν της βλέμμα.

— Ἡ μήτηρ σου, Ἀνθῆ μου ; τὴν περιμένομεν νὰ ἐπιστρέψῃ. . . .

— ὦ ! βέβαια, ἐάν ποτε ἐπιστρέφωσιν οἱ νεκροί εἶπε, καὶ ἀνελύθη εἰς θερμὰ δάκρυα.

— Οἱ νεκροί !, ἐπεφώνησε καὶ περιπτύσσουσα τὴν Ἀνθῆν ἐντὸς τῆς ἀγκάλης της, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς ὑπηρετάς, καὶ πάραυτα ἐκ τοῦ περιτρώμου ἤθους των, κατενόησεν, ὅτι ἐπροδόθη τὸ μυστήριον· ἀφοῦ ἐστέναξεν καὶ τὰ δάκρυα ἐπλυμμύρησαν ἐπίσης καὶ τοὺς ἰδικούς της ὀφθαλμούς,

— Ἀΐ ! Ἀνθῆ μου, ἔλα, κόρη μου, ἃς κλαύσωμεν ὁμοῦ, σὺ μητέρα καὶ ἐγὼ ἀδελφὴν. Λέγουσα ταῦτα, ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὸν πλησίον θάλαμον, καὶ ἐκεῖ καθίσασα τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της.

— Διατί δὲν μὲ τὸ εἶπατε ; διατί νὰ μὲ τὸ κρύπτῃς ; ἐπανελάμβανεν ἡ Ἀνθῆ μετὰ λυγμῶν, καὶ τὰ δάκρυά της ἦσαν ἄφθονα.

— Διότι ἦσο ἀσθενής.

— Μῆτερ μου ! μῆτερ μου ! καὶ πότε ἀπέθανεν ;

— Εἶναι σχεδὸν δύο μῆνες. . . .

— Δύο μῆνες ! ὦ ἡ καυμένη ἐγώ . . . οὔτε λέξιν πλέον ἐπρόφε-
 ρεν, ἀλλὰ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μετατρέπησαν εἰς πη-
 γὰς δύο ἀνεξαντλήτους, καὶ τὸ στήθος τῆς εἰς κάμηνον στεναγμῶν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἱατρός, εἰς τὴν συνήθη ἐπίσκεψίν του, ἀνεγνώρισεν
 ἀπὸ τοὺς αἱματώδεις καταστάνας ὀφθαλμούς τῆς, τὰ διηνεκῇ δάκρυα,
 καὶ ὑπόπτεισε τὴν αἰτίαν.

— Τί ἔχεις Ἀνθῆ ; . .

— Ἀπέθανε. . . . μόλις ἰδυνήθη νὰ εἴπῃ καὶ οἱ λιγμοὶ κατέπνη-
 ξαν τὴν φωνήν τῆς.

Ὁ ἱατρός διὰ παντοίων λόγων τὴν κατεπράυνεν· ἡ δὲ θεία τῆς ἔ-
 τρεμε, μήποτε πάθῃ καὶ πάλιν ἡ υγεία τῆς.

Πλὴν καὶ τοῦ ἱατροῦ οἱ φόβοι δὲν ἦσαν ὀλίγοι, καθόσον εὔρεν ἀνε-
 πτιγμένα συμπτώματα, τὰ ὅποια πρὸ πολλοῦ ὑποπτεύετο, ἡ δὲ κα-
 ταθλιπτικὴ μελαγχολία ὑπέκρυπτεν. Ἐνίοτε, λόγου χάριν, εὔρισκε μι-
 κρὰν τινα δύσπνοιαν, καὶ ὁ φεύγων σφιγμός τῆς ἐμαρτύρει διαλεί-
 ποντα πυρετὸν, πλὴν ἀπέδιδεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῆς καρδίας
 τῆς, καὶ τὸ σκιαγραφοῦν ἄλλοτε τὰ ἄχρωμα χεῖλη καὶ τὰς παρειάς
 τῆς ἐρύθημα, εἰς στιγμιαίας τῆς ἀσθενοῦς νεότητος συγκινήσεις.

Σήμερον ὅμως, ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν βιαίαν καὶ λιγμώδη ἀναπνοὴν
 τῆς, τὸ ἀμετάτρεπτον εἰς τὴν πορείαν του πάθος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐ-
 παύριον μίᾳ συστηματικωτέρᾳ ἐξέτασις ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ Ἀνθῆ ἦτο
 στηθική.

Ἐθλίθη ὁ ἱατρός καὶ ἐδίδεν εἰ δυνατόν τὴν ἐπιστήμην του ὀλό-
 κληρον εἰς ἀντάλλαγμα τῆς Ἀνθῆς· ἀλλ' ὅσῃν καὶ ἂν εἶχε θέλησιν, ὁ
 ἱατρός δὲν ἦτο Θεός, ὅστις ἔχει τὴν ἐξουσίαν τοῦ δίδειν καὶ λαμ-
 βάνειν.

Τὰ δραστηριότερα φάρμακα, ἡ λεπτοτέρα δίαίτα ἀπέβαινε ματαίᾳ·
 ἐβράδυνε μὲν τὸ πάθος, εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, πλὴν καὶ δὲν ἀνεστέλ-
 λετο. Παρήρχοντο λοιπὸν αἱ ἡμέραι, καὶ μετ' αὐτοῦ παρήρχετο τῆς
 Ἀνθῆς ἡ νεαρὰ ζωὴ, καὶ ἀνέλυον οἱ μαραμένοι τῆς πνεύμονες εἰς αἰ-
 ώνιον πυρετὸν, ὡς ἡ χιών ἐπὶ τῶν ὀρέων· ἀλλ' ἡ μὲν διὰ νὰ βλα-
 στήσῃ ὑπ' αὐτὴν ἡ θαλερὰ χλόη τῆς ἀνοίξεως, ἐκεῖνοι ὅμως διὰ νὰ
 μαράνωσι τὴν ἀνοιξίν τῆς νεότητος

Ἐγένετο γνωτὸν μεταξὺ τῶν τῆς οἰκίας, τὸ ἀληθὲς πάθος τῆς Ἀν-
 θῆς, καὶ θλίψις ἐκυρίευσεν ἅπαντας· ἡ δὲ ὠχρότης ἥτις ἐνέβαψε με-
 λαγχολικῶς ὄλων τὰ πρόσωπα, ἔδιδε τὴν ἰδέαν, ὅτι κατὰ συμπάθειαν
 τὸ αὐτὸ ἔπασχον ὅλοι.

Φυσικὸν ἦτο λοιπὸν καὶ ὁ γέρον κηπουρὸς νὰ μὴ μείνῃ ξένος τῆς θλί-
 ψεως, ἀφοῦ τοσαύτην συμπάθειαν ἡσθάνετο διὰ τὴν ὠραίαν Ἀνθῆν, ὡς

τὴν ἀπεκάλει. Ἐν τῇ θλίψει τοῦ προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ κατάκλειστος ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας ἐκινδύνευσεν· ὅτε μίαν πρωτὴν, ἡ Ἀνθὴ μὴ λαμβάνουσα τὴν συνήθην ἀνθοδέσμην τῆς, καὶ μὴ βλέπουσα αὐτὸν νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὸν προσκυλισμὸν τοῦ, ἠρώτησε, τί γίνεται ὁ γέρον κηπουρὸς, τὸν ὅποιον τῷ ὄντι οὐδεὶς εἶχε ἰδεῖ πρὸ ἡμερῶν.

Ἔσπευσε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης, καὶ προπολλοῦ ἤδη ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκρίνωνται· ὅτε δὲ διὰ τελευταῖον κρούσας, ἠθέλησε νὰ ἀκροασθῇ καὶ μία ἀσθενὴς φωνὴ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτεύσῃ κίνδυνον, ὥθησε τότε τὴν θύραν, ἥτις μετὰ πολλὰ ἐνέδωκε, καὶ εἰσελθὼν εὔρεν ἐπὶ πλουσίας, διὰ κηπουρὸν, κλίνης τὸν γέροντα· τὸν ἐπλησίασεν, ἠρώτησε καὶ ἔμαθεν, ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ πυρετὸν, τοῦ ὁποῖου ἤδη εἶχε παρῆλθει ἡ ὁρμή· ἐπίτινος δὲ παρὰ τὴν κλίνην τραπέζης ἔκειντο φιάλια διάφορα, μαρτυροῦντα τὴν χρῆσιν φαρμάκων, καὶ ὅλα ἐν τάξει καὶ καθαριότητι, ἐπρόδιδον μυστηριώδες τι μὴ ἀρμόζον εἰς τὴν τάξιν κηπουροῦ Ἑλλήνου.

Ὁ Ἰωάννης, εἶδεν ὅλα ταῦτα, καὶ χωρὶς νὰ φθονίσῃ, ἐθαύμασε τὴν εὐγένειαν, ἥτις ἐχαρακτηρίζετο εἰς τὰ περὶ αὐτὸν, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, τότε πρώτῃν φορὰν ἴσως ἐπόθησεν νὰ ἦτο κηπουρὸς, ἐργαζόμενος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ τὴν ἐσπέραν νὰ ἀνεπαύετο ἐπὶ ὁμοίας κλίνης· ἐν καιρῷ δὲ χειμῶνος, καθήμενος ἀπέναντι ὁμοίας πυρᾶς, ἥτις μόλις ὑπέλαμπεν εἰς ἐστίαν πρὸς τινα γωνίαν, νὰ διήρχετο τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τοῦ ὀνειρευόμενος. Ἀπὸ λογισμοῦ εἰς λογισμὸν περιπίπτων ὁ Ἰωάννης, παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ. Ἠρώτησε καὶ πάλιν τὸν ἀσθενῆ, ὅστις τὸν ἐθεώρει μὲ βλέμμα γοργὸν ὑπὸ τὰς παχεῖς ὀφρεῖς τοῦ.

— Πάσχεις, γέροντα, πῶς εἶσαι; θέλεις τίποτε, τὸν λέγει.

— Ὅχι, Ἰωάννη, ἀποκρίνεται οὕτως.

— Μὲ στέλλει ἡ ὥραία κυρά μου (καὶ ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν ἔλεγε, — τῆς ὁποίας τὴν ὥραιότητα θὰ χαρῇ ὁ τάφος. . .

Εἶχε ἡμέρας νὰ μυρισθῇ τὰ ὥραϊα λουλούδια σου, μῆτε σὲ εἶδεν εἰς τὸν κῆπον σου, διὰ τοῦτο μὲ ἔστειλλε νὰ μάθω τί γίνεσαι.

— Εὐχαριστῶ! εἰπέ τὴν εὐχαριστῶ! καὶ ὅτι δὲν θέλω λησμονήσῃ ποτὲ, ὅτι μία ὥραία καὶ εὐγενὴς κόρη, κατεδέχθη νὰ ἐρωτήσῃ δι' ἐναν κηπουρὸν. . . καὶ εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἐν δάκρυ νεανικὸν ἐξέφυγε τῶν βλεφάρων τοῦ ἀλλ' ἔμεινεν ἀπαρτῆρητον, διότι τὸ φῶς δὲν ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ διαβιβάσῃ ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσε, μᾶλλον τετορνευμένα μάλιστα, παρ' ὅσῳ τὰ ἀντελήφθη, διότι καλλωπίζων αὐτά, ἐξέφραζε τὸν πόθον καὶ τὴν συμπάθειαν ἥτις, ἠγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ, ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος.

Ἡ Ἀνθὴ ἔμεινε λίαν εὐχαριστημένη ἐκ τῆς διηγήσεως, καὶ τὴν ἐπαύριον, ὅταν εἶδε νέαν ἀνθοδέσμην, ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐκεῖ ὅπου συνήθως ἔβλεπε τὸν κηπουρὸν, ἀλλ' οὐδὲν εἰδούσα, εἶπε πρὸς τὴν θεῖαν, — θὰ καταβῶμεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ γέροντος, εἰς τὸν

πρώτον περίπατόν μου, μὴ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅμως οὐδεὶς. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφρόντισε νὰ τῷ ἀποστείλῃ χίλια πράγματα.

Τὴν πρωΐαν καὶ πάλιν, ἡ ἀνθοδέσμη ὑπενθύμισεν εἰς τὴν Ἀνθὴν τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη, καὶ ἡ μεγάλη πρὸς τοῦτο ἐπιθυμία της τῇ ἐχορήγει δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀσθένεια τῇ ἡρνεῖτο.

Κατῆλθε βραδέως, εἰς ὥραν καθ' ἣν ὁ ἥλιος τῆς ἀνοίξεως σκορπᾷ παντοῦ ζῶν καὶ ραίνει ἔρωτας. . . . Ἐνῷ δι' αὐτὴν πόνους μόνον καὶ βάσανα ἔραινε, καὶ οἱ ἔρωτες ἔφευγον ἐνώπιόν της, διότι ἀνά πᾶν ἀσθενὲς βῆμα της καὶ ὁ χαῖνον τάφος ἐδείκνυε τὸ μέλαν στόμα του εἰς δ' κατήρχετο.

Ταλαίπωρος ! κόρη ! ἄλλοτε ἀνήρχετο ἐλαφρὰ καὶ ἀθῶα, ὡς πτηνόν, τὴν κλίμακα ταύτην καὶ κατήρχετο ὡς ἀστραπή· ὁ δὲ κῆπος ζηλοτυπῶν εἰς τὴν ἀνοιξίν του, τὴν ζωηρὰν ἀνοιξιν μιᾶς παρθένου ἐφιλοτιμεῖτο νὰ προσφέρῃ ἀνθηρότερα ῥόδα καὶ κρίνα ἢ τῆς Ἀνθῆς τὰ κοράλλινα χεῖλη καὶ τὰ στήθη τὰ κρινόλευκα.

Σήμερον ὅμως ; . . σήμερον παρίσταται ξηρὸς καὶ μαραμένος, ὡς τῆς Ἀνθῆς ἡ νεότης. . . οἱ ἀποκλιωμένοι κλώνες καὶ τὰ ἐρριμμένα ὠχρομέλانا φύλλα των, ὅσα ἡ καταιγὴς καὶ ὁ χειμὼν ἀπετεινάξαν, συνεβάδιζον μὲ τὴν ἡθικὴν καὶ σωματικὴν στάσιν τῆς Ἀνθῆς. . . Τῆς Ἀνθῆς, τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔφερον ἤδη τῆς πικροδάφνης τὸν χυμὸν καὶ τοῦ ῥόδου αὐτῆς ἡ βαφὴ, διεχρωματίζετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπὶ τῶν μήλων τῶν παρειῶν της· ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἐπλανᾶτο ἀγγέλου μειδιάμα καὶ ἔθαλε τὸ ἀγνὸν τοῦ ἔρωτος ῥόδον.

Ἡ Ἀνθὴ ἔθεν καὶ ἂν ἐστρέφετο, ἀνέβλεπεν εἰς τὴν εἰκόνα της καὶ τὸ ἡσθάνετο, πλὴν δὲν ἐθλίβετο τόσῳ δι' αὐτὸ, ὅσῳ εἰς τὴν στέρησιν τῆς μητρός της, τῆς ὁποίας τὸν θάνατον τῇ ἐφαίνετο, ὅτι τῇ διηγοῦντο τὰ διερχόμενα τὰς ἀκοάς της πνεύματα, καὶ οἱ ἄνεμοι οἱ φεύγοντες μεταξὺ τῶν μαύρων δένδρων ἔκλαιον, δι' ἀκαταλήπτων φωνῶν, ὡς ἡ καρδία της, διὰ τῶν στεναγμῶν της.

Ὡ ! πόσον ὁ ἄνθρωπος, ἐν τῇ παθῇσει του, γίνεται δεισιδαίμων, καὶ εἰς αἰωνίαν εὐρίσκεται διαπάλην ἰδεῶν, καὶ πάσχει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς καλοὺς ἢ κακοὺς οἰωνοὺς τὰ λαμπιδίσματα τῆς πυρᾶς του, καθὼς καὶ τῆς λεπτοτέρας αὐρας τοὺς ψυθιρισμούς.

Καὶ ὁ Γαβριὴλ δὲν ἦτο ξένος τῶν λογισμῶν της, καὶ δὲν ἁμαρτάνομεν, ἂν εἴπωμεν, ὅτι τὸ κύριον ἀντικείμενον τῶν θλίψεων της ἦτον αὐτὸς ὅπως ἦτο καὶ ἡ κυρία ἀφορμὴ τοῦ πάθους της. Ὡ ! πόσον ἐπόθησε τὴν μορφήν του· ἤθελεν, ἂν ἦτο δυνατόν, ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν παντοῦ ἤχροᾶτο. . . . Ὡ ! πόσον. . . . Ὡ ! ἐφώνησε καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῶν κρατούντων αὐτὴν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ἀφόρητον στεναγμὸν, ὅστις δὲν ἐξήρχετο πλέον, ὡς ἄλλοτε, εἰς ἓνα ἐλεύθερον παλμὸν τοῦ στήθους της· ἀλλὰ διακεκωμμένος, ῥεγχώδης καὶ ἐλαφρὸς βῆξ ἐπανάφερε τὸν ἐπ' ὀλίγον καπκῶντα ὑπόκωφον πόνον της.

(ἀκολουθεῖ)